

3 noiembrie - 9 noiembrie

Metafore ale unității

Textul de memorat: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.” (1 Corinteni 12:12)

Cei care au studiat Biblia știu că este plină de imagini și de simboluri care reprezintă anumite realități. De exemplu, sistemul sacrificial din Vechiul Testament este o reprezentare a lui Isus și a planului de mântuire.

În Biblie apar multe alte tipuri de imagini, unele fiind mai simple, precum elementele din natură: apa, focul, vântul. În funcție de contextul în care se găsesc, ele ilustrează adevăruri spirituale și teologice. De exemplu, Isus a ilustrat lucrarea Duhului Sfânt prin efectele vântului: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8).

Biblia apelează la o serie de simboluri pentru a descrie unitatea pe care biserica este chemată să o exemplifice înaintea lumii. Luate separat, niciuna dintre aceste imagini nu este completă. Luate împreună, ele ne descoperă multe lucruri despre unitatea bisericii, precum relația bisericii cu Dumnezeu, relația dintre membri și relația bisericii cu societatea, în general.

Studiul de săptămâna aceasta va analiza câteva dintre aceste metafore și va sublinia ce ne descoperă ele despre unitatea în Hristos.

Duminică, 4 noiembrie – Poporul lui Dumnezeu

1. Ce ne spun textele următoare despre cei ce formează „poporul lui Dumnezeu”? 1 Petru 2:9,10; Exodul 19:5,6; Deuteronomul 4:20; 7:6

Biserica este un popor, poporul lui Dumnezeu, care îi aparține Lui - credincioșii îl consideră pe Dumnezeu Tatăl și Mântuitorul lui, ei au fost răscumpărați de Hristos și ascultă de El. Dumnezeu are pe pământ un popor încă de la începutul planului de mântuire și biserica din Noul Testament este continuatoarea Israelului din Vechiul Testament.

Poporul acesta, numit „seminție aleasă”, „preoție împărătească” și „neam sfânt”, a fost pus deoparte pentru un scop special (vezi 1 Petru 2:9). Aceasta ne trimite cu gândul la caracterul lui Dumnezeu descris în Exodul 34:6,7. „Dumnezeu Și-a câștigat un popor care să fie al Lui ca să poată reflecta trăsăturile Sale prețioase de caracter în viață și să le vestească tuturor oamenilor bunătatea și îndurarea Sa.” - *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 562

2. De ce i-a ales Dumnezeu pe urmașii lui Avraam ca popor al Său? Mai este valabilă astăzi alegerea aceasta? Deuteronomul 7:6-8

Ce popor din zilele noastre ar merita numele de „neam sfânt”? Niciunul! Niciun om nu merită dragostea și harul lui Dumnezeu. Biblia spune despre cei credincioși că sunt un neam sfânt, însă alegerea și formarea Israelului s-a bazat numai pe dragostea lui Dumnezeu, nu pe vreun merit al vreunui om. Domnul Și-a adus la existență poporul ca o dovadă de iubire și, în ciuda păcatului și a apostaziei acestui popor, El Și-a păstrat făgăduința de a-l mântui prin sămânța lui Avraam, Hristos. Și alegerea, și mântuirea sunt prin har. Nimeni dintre noi nu merită harul Său.

Luni, 5 noiembrie – Casa lui Dumnezeu

O altă imagine pentru poporul lui Dumnezeu din Noul Testament este casa lui Dumnezeu. Clădirea aceasta bine încheată, zidită din pietre vii ilustrează relațiile complexe și de interdependență dintre membrii bisericii.

3. Ce idei subliniază Pavel în pasajul din Efeseni 2:19-22? Ce ne spune imaginea aceasta despre unitatea bisericii?

În pasajul acesta, Pavel combină două imagini ale bisericii: una inertă - casa sau clădirea, iar cealaltă vie - oamenii din casa lui Dumnezeu. O piatră singură nu are cine știe ce valoare în sine, dar, dacă pietrele sunt zidite împreună, se poate obține o clădire durabilă. Și creștinii, doar împreună pot forma casa lui Dumnezeu. Pentru a fi solid, orice edificiu are nevoie de o fundație puternică. Pentru casa lui Dumnezeu, temelia și „piatra din capul unghiului” este Isus Hristos (1 Corinteni 3:11). Fără El, biserica ar înceta să existe. Ea depinde în întregime de El, de viața, moartea, învierea și revenirea Sa. Misiunea ei este răspândirea veștii bune despre El, despre persoana Sa, despre lucrarea Sa pentru noi și în noi și despre binecuvântările Sale pentru oricine îl primește ca Mântuitor.

A doua imagine - oamenii din casa lui Dumnezeu - pune accentul pe oameni și pe relațiile dintre ei și transmite ideea de familie. Între membrii unei familii există relații mai strânse și mai loiale decât între alți oameni. Iar loialitatea este extrem de importantă pentru unitate.

Ce ne spune imaginea aceasta despre biserică? Membrii bisericii formează o mare familie. Noi toți suntem legați unul de altul, nu doar pentru că ne tragem dintr-un strămoș comun, Adam, ci și datorită relației pe care o avem cu Isus, al doilea Adam, prin experiența „nașterii din nou”. Noi suntem „înrușiți” nu doar prin adevărurile pe care le susținem, ci și prin experiența convertirii.

Din nefericire, nu toți oamenii au avut o experiență frumoasă în familie și este posibil ca imaginea bisericii ca familie să nu aibă relevanță pentru ei. Cum putem noi, ca biserică, să le fim familie?

Mărti, 6 noiembrie – Templul Duhului Sfânt

O altă metaforă întrebuințată de Pavel este cea a Templului lui Dumnezeu sau al Duhului Sfânt. Este imaginea unei clădiri costisitoare și valoroase. El o folosește în 1 Corinteni 6:19 cu referire la trupul uman, iar în 1 Corinteni 3:16,17 cu referire la cel mai scump și mai sfânt edificiu din Orientul Apropiat antic: Templul lui Dumnezeu.

4. Ce vrea să spună Pavel când afirmă: „Voi sunteți Templul lui Dumnezeu”? Ce avertizare ne dă el? 1 Corinteni 3:16,17

Când le spune credincioșilor din Corint că ei sunt Templul lui Dumnezeu, Pavel nu are în minte un templu sau o clădire. Metafora se referă la creștinii din Corint care formează împreună templul Duhului Sfânt, iar Dumnezeu locuiește în ei în sens spiritual.

Pentru Pavel, Dumnezeu locuiește în comunitatea creștină; de aici avertizarea: cine încearcă să o distrugă va fi nimic de Dumnezeu. Biserica și prezența lui Dumnezeu în ea depind de unitatea credincioșilor. Deși versetul acesta este folosit frecvent cu referire la grija pentru sănătatea fizică (foarte importantă, de altfel), aici Pavel se referă la cei care distrug unitatea bisericii.

Apostolul amintise deja câteva lucruri care sunt o amenințare la adresa unității: „între voi există invidie, ceartă și dezbinări” (1 Corinteni 3:3, NTR). Acestea pun în pericol unitatea creștină și îl determină pe Dumnezeu să Se retragă din templul Său. Conflictul din biserică pot distruge acest „templu”. De aici, îndemnul care este valabil și pentru noi: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (1 Corinteni 1:10).

Și noi ne confruntăm cu invidia, cearta și dezbinările. Ce rol are fiecare în rezolvarea acestor probleme astfel încât unitatea să nu fie pusă în pericol?

Miercuri, 7 noiembrie – Trupul lui Hristos

Probabil că cea mai cunoscută imagine a bisericii și cea mai semnificativă pentru tema unității membrilor ei este cea a trupului lui Hristos (1 Corinteni 12:12,27).

Biserica este trupul lui Hristos în sensul că membrii ei formează un singur tot și fiecare își îndeplinește funcția sa și responsabilitatea încredințată.

5. Cum se aplică imaginea aceasta, a bisericii ca trup, la biserica ta locală? Cum se aplică la biserica mondială? 1 Corinteni 12:12-26

Învățătura aceasta exprimă o realitate profundă: adevărata unitate creștină nu există doar în diversitate, nici în pofida diversității, ci *prin* diversitate. Duhul Sfânt este sursa acestor manifestări ale diversității. După cum corpul uman, deși alcătuit din organe foarte diverse, este uimitor de unitar, la fel ar trebui să fie și trupul lui Hristos, membrii lui completându-se și îmbogățindu-se unii pe alții.

Imaginea aceasta se poate aplica și la noi, ca biserică. În ultimele decade, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a crescut rapid. Credincioșii provin din toate mediile și culturile posibile. Diferențele etnice, rasiale, culturale, educaționale și de vârstă n-ar trebui totuși să ne separe. Supuse Duhului Sfânt, ele vor fi o forță care ne va uni, arătând că noi suntem una în Hristos, în ciuda acestor deosebiri.

Noi toți suntem egali înaintea crucii, indiferent cine suntem și de unde venim. Pe măsură ce lumea din jur devine tot mai fragmentată, biserica trebuie să demonstreze că unitatea în diversitate este posibilă. Poporul lui Dumnezeu poate exemplifica puterea Evangheliei de a vindeca și de a împăca. Iar Pavel ne spune și cum putem atinge acest ideal: „Hristos este Capul bisericii, El, Mântuitorul trupului” (Efeseni 5:23); „El este Capul trupului, al bisericii” (Coloseni 1:18). Atunci când fiecare credincios se află în relație cu Hristos, întregul trup beneficiază de aceeași hrană. De aceea sunt atât de importante studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ascultarea de învățăturile Lui și închinarea și rugăciunea împreună!

Joi, 8 noiembrie – Oile și păstorul

6. Ce aspecte ale metaforei bisericii ca staul ne vorbesc despre unitate? Ioan 10:1-11; (Vezi și Psalmul 23.)

În lumea modernă a orașelor mari, viața și ocupațiile din mediul rural sunt mai puțin cunoscute. Puțini mai știu astăzi câte ceva despre relația dintre oi și păstori. Însă, când Isus a spus parabola aceasta, oamenii au înțeles ideea. Când a declarat: „Eu sunt Păstorul cel bun”, ei au recunoscut imediat referirea la Psalmul 23:1. Imaginea aceasta era clară și sugestivă. În Antichitate, în Orientul Apropiat (și chiar în prezent, în Orientul Mijlociu) era știut că păstoriții își ocrotesc oile de orice pericol. Imaginea păstorului a devenit una dintre cele mai îndrăgite imagini biblice care ne descriu caracterul lui Dumnezeu și relația Sa cu poporul Său.

Imaginea poporului lui Dumnezeu ca turmă este interesantă. Oile sunt animale inofensive și lipsite de apărare. Ele au nevoie de un păstor bun care să le ocrotească și să le îndrume. Uneori se rătăcesc și păstorul trebuie să le caute și să le aducă înapoi în staul. Mieii trebuie purtați în spinare și necesită o atenție deosebită. Oile trebuie îngrijite cu răbdare și înțelegere. Imaginea aceasta este perfectă pentru biserică, din mai multe puncte de vedere. În relația sa cu păstorul, membrul bisericii nu are de ce să se teamă și are doar de câștigat.

În parabola aceasta, Isus a mai subliniat și faptul că oile trebuie să asculte de glasul păstorului. Când situația o impune, turmele de oi pot fi ținute la adăpost într-un staul. Problema e cum le mai separi mai târziu? Tot ce are de făcut păstorul este să se așeze la poarta staulului și să-și cheme oile. Acestea îi

recunosc vocea și vin la el (Ioan 10:4). Cunoașterea glasului Păstorului este esențială pentru biserică. Unitatea și siguranța ei depind de apropierea de Dumnezeu și de ascultarea de glasul Său.

În general, oamenilor nu le place să fie comparați cu oile. În ce sens este imaginea aceasta adecvată pentru noi?

Vineri, 9 noiembrie – Un gând de încheiere

„În contextul Templului din Ierusalim, ca și al omniprezentelor structuri greco-romane, autorii Noului Testament folosesc metafora templului pentru a-i ajuta pe credincioși să înțeleagă sfințenia natura definitorie a lucrării lui Hristos și a Duhului Sfânt și solidaritatea credincioșilor în cadrul bisericii. La prima vedere, domeniul arhitectural pare să transmită o imagine statică. Și totuși metafora este folosită în combinație cu imagistica biologică și adeseori se accentuează procesul efectiv de zidire. Prin urmare, departe de a avea o imagine statică, «suntem constrânși să vizualizăm istoria unui proces de construcție, și nu un edificiu finalizat». Bisericii i se oferă minunatul privilegiu de a recunoaște cu smerenie în viața și istoria ei «Templul Dumnezeului celui viu» (2 Corinteni 6:16).” - John McVay, „Metaforele biblice ale bisericii - cărămizile pe care se construiește o ecleziologie”, în Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Mesajul, misiunea și unitatea bisericii*, 2016, p. 56

Pentru studiu suplimentar: *Viața lui Iisus (Hristos, Lumina lumii)*, cap. 52, „Păstorul divin”; *Sfaturi pentru biserică*, cap. 43, „Biserica de pe pământ”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 14-20

1. Cine erau cei ce „făcuseră legătură de pace cu Avram”?
2. Câte generații aveau să treacă de la Avram până la întoarcerea urmașilor săi în Canaan?
3. La ce s-a referit Avraam când I-a spus Domnului „Departă de tine...”?
4. Despre ce țară crezuse Avraam că nu era frică de Dumnezeu acolo?

Istoria mântuirii, capitolul 37

5. În ce râu a fost botezat Pavel?